

přinášíme
Vám
nový...

3/2013

ROJLER

Milá bojlerovská chaso,

možná už ses chystala na smuteční slavnost, korbelem piva či ledovou tříští z gymnaziálního bufetu (viz dále v čísle) nebožtíkovi na klidný odpočinek připít, což? To by ses ovšem dopustila chyby přímo rouhavé, neboť tvůj školní časopis nezašel ani hlady, ani na nečinnost, svaly mu neatrofovaly, snad jen v lehkém komatu si na chvílku zalebedil.

Ted' jsme zpět a v plné parádě. Redakce obměněná a (což hlavně!) ustálená. Hlavy otevřené, kreativně nabuzené. A nové číslo Bojleru, jako kytice na zdánlivé mohyle vyrašená (tolik vykrádání, zbytek původní) se chvěje v očekávání úspěchu.

Milý čtenáři, očekávej mnoho inovací, obsahových i formálních. Tvůj bojleří drahoušek si dal možná na čas, ale chystá se ti nyní do života zanořit mnohem intenzivněji a trvaleji než kdy dřív. Že je to odvážné tvrzení, přinejmenším pro úvodník? Je. Neskromnost může být i užitečná. Měj krásné jaro u Bojleru (a s teplotou to nemá co do činění)!

**Lukáš Bárta
za redakci časopisu Bojler**

Pták

Osvobodil se pták z klece,
dál v pláň
letí - spěchej přece!

Ejhle, podívej tam - v lese,
jeleni se přeli,
láska, kde je,
a parohy do sebe zasunuli,
a tlačili se
a hádali,
a pták sledující vše v lese
táže se -
proč klec chtěl opouštět
a letět v tento svět?
Svět bez lásky
a bez rozumu
a bez ocenění pravého umu?

Osvobodil se pták z klece,
dál, v pláň
letí - spěchej přece!
Proti skále on však spěchá,
svět za svými křídly nechá.

Tak osvobodil se pták z klece,
letět chtěl do dále,
teď leží zde mrtev, u skály.

OwL

Sourozenec na škole

„Vy jste si tak podobní.“ „Jé, ty vypadáš úplně jako tvůj brácha.“ „Vypadáte úplně stejně.“ Tyhle a další, podobné věty jsem slyšela po nástupu do primy v jednom kuse. Byla jsem jako zvířátko v zoo, které si prohlízejí návštěvníci, mě si přímo do třídy přišly prohlédnout bratrovy spolužačky. I přesto, že jsem si nikdy nemyslela, že jsem až „tak moc“ podobná bratrovi, jsem to slyšela každý den. Jak od spolužáků, tak hlavně od učitelů, kteří nás oba učili. Dokonce mi jedna paní angličtinářka řekla, že „píšu úplně stejným písmem jako můj bratr“. No jo, prostě mladší ženská verze bratra. Zajímavé je, že hned několik spolužaček má na škole staršího brácha (a dle mého názoru jsou si hodně podobní), ale řeči o tom, že vypadáme stejně, jsem slyšela vždycky jenom já. Časem jsem si na to zvykla (i když s novými učiteli na vyšším gymplu se to na chvíli vrátilo), ale až teď opravdu dokážu ocenit, že mít na stejné škole sourozence, je v něčem alespoň přece maličká výhoda. Proč? Protože když si zapomenete klíče doma, může vám je sourozenec přinést (v případě, že jdete dřív do školy), kdybyste nutně potřebovali, máte od koho si půjčit kalkulačku. Také se dozvídáte nějaké „drby“ o jiných ročnících, o učitelích. V mém případě tkví největší výhoda v tom, že můj bratr je hrozně chytrý, tudíž si někteří učitelé mysleli, že budu stejně chytrá (omlouvám se těm, které jsem zklamala). A jednou bratrovi poděkuju za vypracované maturitní otázky.

Katka Ochodková, kvinta A

Fotografie: MM

Tesk s plnou pusou

Ach,
jachhaumoufenýchem,
héch by hohle byl fem,
ikoliwjem,
aefem.
Chamhměhujem?

Fakua uch,
Uch feohmíhámfmažif,
wšechno je jak wip,
hohwamenáfapmé,
hohachefpapmé.
A Feukonofě.

Tomáš Klézl, kvinta A

Operace polníček

Na skutečnost nedají,
jen na ty zahrádkářské
bludy,
tak jako nadspolečenské
chůdy
a zeleninové osudy.

Chatrče bez půdy

mizí pod sněhovou
pokrývkou,
jejich ječící hlasivkou,
v plavkách
nad detektivkou.

V osadě nikdy nejsi sám,
stojí za tebou všichni
s vidlema,
tak neboj se městského
golema,

vždycky zase s nimi
můžeš být zahrádkářský
ničema.

Aleš Matoga, kvinta A

ZPOVĚĎ PANÍ „BUFETÁŘKY“

„Půjdeš se mnou do bufetu?“ Myslím, že tuto větu slyšel už každý z nás. Trávíme zde přestávky, volné hodiny. Bufet se stal naší svatyní v dobách neoblíbených obědů. Jeho sortiment se stále rozšiřuje, pokaždé přijde něco nového. V létě nás osvěží ledová tříšť, v zimě se ohřejeme horkou čokoládou. Při ranním vyučování zde snídáme a ranní káva paní „bufetářky“ (jaký je vlastně ten správný tvar?) nás vždy postaví na nohy. Nedokážeme si den bez bufetu představit – bez zbojníka, bez fortely, bez párku s rohlíkem.

Bufet by však nefungoval, nebýt paní bufetářky, která den za dnem, přestávku za přestávkou, poslouchá naše objednávky a žádosti. Někteří z nás se s ní setkají za přestávku třeba i třikrát. A právě tuto duši gymnázia jsme pro vás vyzpovídali.

Zajímá vás, kteří učitelé nejčastěji nakupují dobroty z bufetu? Ve který den chodí do bufetu nejvíce studentů? Čtěte níže:

Nejprve bych se chtěla zeptat, jak dlouho tady vlastně jste. Líbí se vám tady, pokud třeba můžete porovnávat jiná zaměstnání nebo školy?

Už to budou čtyři roky a líbí se mi tady moc. Dělam hrozně ráda s mladými lidmi, takže jsem ráda, že pracuji zrovna ve škole. Pozitivně mě to zde nabíjí, jsem opravdu spokojena. Vždycky se mi zdá, že tady až omládnou. *(smích)*

Říkala jste, že zde pracujete už čtyři roky. Pozorujete nějaké změny na dětech, které zde potkáváte během těch čtyř let?

Asi tím, že je vidím dennodenně, jako vlastní děti, tak mi to ani nepřijde. Děti jsou na téhle škole milé. To se třeba nedá srovnat s dětmi na učilišti. Řeknu to asi, tak nějak – když jsem doma, tak se strašně těším do práce. Dělam ráda to, co dělám.

To je moc pěkné. Teď bychom přešli k takovým trochu statistickým otázkám ohledně bufetu a jeho návštěvnosti. Máte trochu přehled o tom, který den chodí do bufetu nejvíce studentů?

Nejvíce vždy v pondělí a samozřejmě po výplatě. Je vidět, že i studenti, kteří nejsou příliš finančně zabezpečeni, přicházejí často po svátcích, jako jsou Velikonoce apod. Větší útrata se objevuje nejčastěji teda po svátcích a výplatách. A ten víkend, děti prostě tohle jídlo nemají a v pondělí se na něj těší. A samozřejmě záleží na kuchyni...

Ano, přesně na kuchyni bych se ráda zeptala. Má tedy typ pokrmů na obědě vliv na návštěvnost bufetu?

Samozřejmě má. Když je třeba ryba, tak vím, že bude více dětí.

Ryby? A takový čočkový ajntopf (eintopf)?

No, to je zrovna takové husté a syté jídlo... ono záleží, jak moc syté! Ale třeba buchtičky s krémem! Když jsou buchtičky s krémem, to vím, že bude „mizerně“.
(smích)

Tak víme, že návštěvnost bufetu je veliká. Takže, co se poměrně hodně kupuje?

Ted' hlavně houska s pečínkou, čokoloupák. Čokoloupák teda úplně nejvíce. Pak samozřejmě zbojník, fortela, ale i topinkový mls.

V bufetu se často objevují novinky. Zvláště, když jsou nějaké svátky, jako bylo před nedávnem MDŽ a tak. Máte nějaké informační zákulisí? Víte, kdy se objeví něco nového?

Oni vždycky informují na poslední chvíli. Sdělí: „Je novinka.“, a za dva dny tady bude. Málokdy dávají vědět dříve o tom, že je něco nového.

Máte něco, co byste doporučila? Co se například moc neprodává, lidí o tom nevědí, a vy byste to doporučila?

No tak mému manželovi a synovi hrozně chutnají rožky niva, ale tady o ně moc zájem nemají.

Takže více kupujeme rožek niva! Když se ještě vrátíme k návštěvníkům bufetu, máte nějaké oblíbené zákazníky? Třeba i mezi učiteli?

Oblíbené zákazníky? Já vás neznám jménem, takže to je těžko. Ale mám oblíbenější spíše ty starší ročníky. Je to tím, že už se trochu známe za tu dobu.

Potkávám vás tady ty čtyři až pět let (no pět ne, jsem tady čtyři roky), takže už vás znám, a pak je mi i smutno, když odcházejí maturanti. Kdežto když přijde například někdo nový, tak nejprve čekám, co se z toho vyvrbí. Oni jsou ještě takoví neotřkaní a teprve se vybarvují. Nicméně někdy jsou ti nejzdrženlivější ti nejskvělejší. S nimi se občas i zasměju. Jsou fajn.

To bylo, ale spíše o studentech. Co učitelé? Jak často nakupují v bufetu učitelé?

Učitelé tolik ne. Ale třeba pan Bárta chodí často (*pozn. red. – právě ten rožky s nivou ocenit dokáže!*), pak paní Šimová nebo paní Lajdolfová (sice ne moc často, ale chodí). Pak třeba paní Trefná (angličtinářka, co chodí na záskok), ta chodí na špenátový rohlíček a kávičku. Ještě třeba paní Kantorová přichází často na čokoloupák a minerálku. Učitelů chodí asi jen polovina. Učitelé tělocviku chodí skoro všichni! Třeba na minerálku a loupáky s čokoládou. Někteří jen občas, ale chodí. No a pak pan Šimíček, ten chodí taky.

A co se tedy učitelé kupují nejvíce? Je to stejné jako u studentů? Spíše sladké nebo slané?

Hlavně kávu, zbojník, čokoloupák nebo koblihy. Někdo je zaměřený spíše na sladké, někdo na slané. To je jako u děcek, to samé.

Tak děkujeme za čas, který jste nám věnovala, a za zajímavé informace. Na závěr máte možnost vzkázat něco škole, studentům. Třeba, ať více kupují sladké a tak.

Dejte hlavy dohromady! Po čem nejvíce toužíte? Co v bufetu chybí? Co byste si zde přáli?

Takže to je vše. Ještě jednou děkujeme za rozhovor. A těšíme se někdy příště.

A vy přemýšlejte, co vám chybí ve školním bufetu! Všechny nápady a připomínky pište na e-mail casopisbojler@gmail.cz s předmětem: BUFET. Psát můžete taky na Facebook Bojleru, kde právě probíhá anketa.

Kateřina Čajánková, 3.A

Ach, Moničko

Ach, Moničko,
jsem ztracen ve tvých hlubokých očích.
Ty moje malá konvičko,
tajně putuji ve tvých chlupech vlčích.

Chci aby ses na mne smála,
otevřela ústa.
Chci aby ses se mnou jedním stala,
avšak má vize je pustá.

Chci býti tobě na blízku,
jako šelf kontinentálnímu svahu.
Zadřel jsem do sebe lásky třísku,
a teď stojím na tvém prahu a těším se nadcházejícímu
blahu...

Pro ni?

Co udělat pro ni,
když ovládá mou mysl.
Její portrét, činy, představy hlavou mou se honí,
nemohu přestat.

Asi jsem našel múzu, pořád mě pronásleduje.
Ale čím více píšu, nahání to hrůzu, a co je nejhorší, nikdo
mě nelituje.

I když se snažím sebevíc, pořád ji cítím.
I když se dívám na Měsíc, její tvář před sebou vidím.

Sním, někdy prožívám životy, vím, nikdy se to nestane.
I kdyby pro mě všechny dívky své srdce upekly, jednou má
láska zestárne.

Čím více to prožívám, beznaděj.
Ať sebevíce naslouchám, už neváhej.

Nestačí celá kniha, abych své pocity zapsal.
Přesto stačí jen rýha, v mém srdci žal nastal.

Jak se postupně křiví odstavce, málo papíru.
Mé druhé já, nesnaž se, ztrácím a ztrácím víru.

Irena

Ilustrace: Nikol Greplová

Klenotnice GOH

(aneb perličky ze školních lavic)

- "Karle přestaňte střílet ty lidi na notebooku a zkuste se chvíli učit."

- Profesor: „Kdo je notář?“
Student: „Ten, co skládá písničky!“

- „Mařenko k tabuli. Ano, to myslím tebe, ty fešáku v modré mikině. Kdes ju koupil?“

- „Chápej mě tak, že jsi mě nepochopil.“

- Profesor: „Co je to pěstounská péče?“
Student: „To je, když si to dítě někdo pěstuje.“

- Profesor: „Takže, co si pamatujete z Voltaira?!“
Student: „Volt?“
Profesor: „Jasně, Voltaire a jeho kamarád Ampér.“

- Profesor: „So today we will...“
Student: „ROCK YOU!!“
Profesor: „No.“

- Profesor: „Když budete potichu a budete si dělat svou práci, tak nebude problém, jinak ale budu učit občanku! Co vůbec probíráte v občance teď?“
Student: „Sexuální výchovu!“

- „Nemažte to rukou, mažte to houbou... buďte rádi, že ji máte syntetickou, kdysi byla z mořských živočichů!“

Za sbírání perliček vděčíme: **p.p. Hrabovskému, Kateřině Frélichové**

S NÍM JE VŠECHNO JINÉ

Bylo mi asi tak 12 let, když jsem ho poprvé spatřila. Do té doby to byl pro mě neznámý pojem, každý o něm mluvil, ale nikdo mi ho nepředstavil. Šla jsem prázdnou ulicí. Šla jsem obchodním centrem. Všude jsem vídala narážky na něj, až jednoho dne mě s ním přátelé seznámili. Každý čtenář zná ten pocit, když je, jak se tak říká, mimo mísu. Když neví, o čem se mluví. On by se i rád zapojil do rozhovoru, ale rozhovor není určen pro neznalé oboru. Nechtěla jsem být mimo mísu.

Tak jsem si v jeden den, sedla do pokoje. Nikdo nebyl doma. Nikdo mě nerušil. Měla jsem chvíli jen pro sebe. Čekala jsem, dlouho jsem čekala, obvykle na takovou věc čtenář nečeká. Víím, že čtenář obvykle čeká na autobus nebo v řadě na zlevněné banány. Každý čeká na jiné věci. Postupovala jsem přesně podle návodu přátel, skoro jako bych vařila těžký recept podle kuchařky: „Do mísy vlejte 200 ml mléka. Rozšlehejte. Dejte na 20 minut do ledničky chladit.“

To jsem trochu odbočila. Víím, jak je čtenář netrpělivý. Avšak s trpělivostí nejdál dojdeš.

Dočkala jsem se. Ano, bylo to tady.

Poprvé jsem zahlédla úvodní stranu „knihy obličejů“. Dnes by tomu, tak nikdo neřekl. Dnes se tomu říká vznešeněji. Dnes je to Facebook, který nás pohání kupředu.

Zná ho čtenář dobře? Jak pak by ne. Není člověka, který by ho neznal. Zapátráme-li do historie, můžeme si vzpomenout na méně známý portál lide.cz či libimseti.cz, tyhle oblbovače a rádoby seznamky zanedlouho vystřídalo ICQ a Skype. Ale teď? Teď přišlo něco naprosto jiného. Ve vteřině všichni zapomněli na již zmiňované nejnavštěvovanější stránky. Nikdo si na ně nevzpomněl. Nebo se mýlím? Který ze čtenářů na ně nezapomněl? Nebylo jsem to snad já, která jsem vás přinutila si vzpomenout? Otázkou, stále zůstává, proč to tak je? Chápu čtenářovy argumenty. Čtenář je mlsnej jak kocour. Čtenář musí být cool. Čtenář nechce vyčnívat z řady vrstevníků. To vy starší, vy vyčnívat můžete, ale my, my ne.

Stále kladu tu stejnou otázku: „Proč to tak je?“ Proč přijdeme odpoledne domů a sedneme si k Facebooku. Proč nesedíme v kavárně s přáteli. Víím, čtenář argumentuje. Na Facebooku máte taky přátele a mnohem více. Máte najednou pocit, že znáte všechny. Moji přátelé. Vaši přátelé. Přátelé mých přátel. Přátelé vašich přátel. Naši přátelé. Přátelé našich přátel. Přátel přátel vašich i našich přátel. Vííte hned, kde se co šustne. Typická otázka: „On chodí s ní a ona chodí s ním. A ti dva spolu už nejsou.“ Druhý neznalý na to: „A kde jsi na to přišel?“ „No na Facebooku přece!“

Opravdu si myslíte, že je to tak dobře? Přemýšlejte nad tím. Jste stále online, stále s někým chatujete. Jste si stále stoprocentně jistí, že ten na druhé straně je opravdu osmnáctiletá Klára z Brna. Co když je to padesátiletý Jaroslav z Kroměříže, co je chytrý jak televize v půl osmý. Přemýšlíte o tom?

Opravdu si myslíte, že s ním je všechno jiné? Na jednu stranu má čtenář pravdu. S ním je všechno jiné. Vy nechodíte ven se projít, pokecat s kamarády. Čtenář si sedne ke „knize obličejů“. Vyhledá online zelený obličej a diskutuje s ním do rána, aniž by na vteřinu vstal. Mezitím napíše hromadu „statusů“ (Neznám původ tohoto slova, snad vznikl vznikem Facebooku. Čtenář snad pochopil. Je to jakási myšlenka, jak se tak říká: „Co se vám zrovna honí hlavou“) o tom, jak se strašně nudí. Dalším typem jsou statusy typu „Pojďte někdo ven.“ „Dneska to byl záhul.“ „Musím se moc učit, ale pořád tady sedím.“ a hromada dalších.

Byla jsem taková. Facebook mě omámil, změnil. Vstoupila jsem do jiného světa. Světa obličejů a statusů, narozenin a událostí. Z neustálého klikání na „To se mi líbí“ mě bolela ruka, ale já nedokázala odolat. Když jsem ho neměla, byla jsem nervózní jak kamzík na rovince. Dalo by se říct, že jsem byla závislá. Ze židle jsem nevstala, třeba i tři hodiny, jen abych projížděla zed'. (Další neznámé slovo. Tedy slovo absolutně známé, ale na Facebooku má zcela jiný význam.) Čtenář se asi ptá, jak je to se mnou teď. Bojí se, aby neskočil špatně. Aby jeho mozek neotupěl. Bez Facebooku by byl zoufalý jak lyžař bez sněhu.

Dnes jsem už dospěla k názoru, že Facebooku není potřeba. Dá se bez něho žít. Každopádně je mnoho věcí, bez kterých se nedá žít, a žijeme s nimi stále. Ať chceme či nechceme, „obličej“ zde budou pořád, dokud nepřijde něco lepšího. Ačkoliv to čtenář nemá rád. Postrčím ho k tomu, aby sám svoje svědomí postrčil. Až budete sedět, hledět a nudit se. Snažte se odolat a vyjít ven. Čtenář uvidí, že je to mnohem lepší pocit, než koukat na vyšpulené ksichty a polonahé čtrnáctky. Není tomu tak?

Kateřina Čajánková, 3.A

Ilustrace: Nicola Pertile

Kronika perverze /aneb Text silně kontroverzní/

chlípník
čte na večer
doutník
v ruce
žluté nehty
slizké ruce
měl
čte sám
ruka studená
jako by nebyla jeho
nikoho nemá
ani své tělo
nekriticky
hltá stránky
a obrázky
bezenné
(ale pěkné)
prasárničky
na večer
ve svitu svíčky
s rumem
jednou chcípne

až za měsíc
bude objeven
snad
vycivené oči
v ruce knihu
prasárničky
doutník v druhé
zhaslé svíčky
a žádné duši
nechyběl
nikoho to nebolelo
prostě odešel
teď už je jen
hnusné tělo

OwL

Ilustrace: Nikol Greplová

Promile vzpomínek

Když dech v páru se mění
a vládne zima k zbláznění,
u srdce zahřeje vzpomínka na Tebe

O.H.

Fotografie: **MM**

O Bezejmenné skupině s profesorem Bártou

Jedny dveře, druhé dveře, kabinet, školní stránky – jsou zkrátka všude. Plakáty, jež nás vyzývají k „jakési“ akci „jakési“ Bezejmenné skupiny. Nejsou to náhodou ti, co jsme je viděli na školní akademii? Nebo ti, jak tenkrát měli nějakou akci v Atlantiku? Někde na facebooku jsem to možná viděl...

Bezejmenná skupina je sice bezejmenná, ale jméno na této škole rozhodně má. Bylo to mezi zdi Olgy Havlové, kde toho uskupení kdysi vzniklo a mnoho fanoušků těchto tvůrčích osob pochází právě z řad našich studentů. A kdesi v útrokách jazykového pavilonu také sídlí pan profesor Lukáš Bárta, jeden ze členů Bezejmenných. Jelikož generace, jež při vzniku skupiny stála, již odplula do víru vysokých škol, je zdejší povědomí o skupině stále menší. A právě proto jsme se rozhodli dát vám možnost nechat se zasvětit. Vydala jsem se tedy během jedné ze zdánlivě dlouhých přestávek směrem ke knihovně-kabinetu a poprosila profesora Bártu, aby nám osvětlil vše podstatné i nepodstatné, a vy si tak mohli udělat jedinečný obrázek o Bezejmenné skupině a její činnosti:

Pro začátek, abychom zasvětili neznalé, bych vás poprosila, zda byste nám popsal, co to vlastně ta Bezejmenná skupina je?

Bezejmenná skupina je velice volné sdružení lidí, kteří mají v podstatě dva společné jmenovatele. První, vědomý a záměrný, je ten, že se jedná o lidi nějak umělecky tvůrčí a činné – tedy většinou literáty, kteří píšou poezii, prózu, popřípadě i drama. Máme tam ale také muzikanty, hudebníky, a dokonce i jednoho filmaře. No a druhý společný znak, původně neplánovaný, je ten, že všichni členové Bezejmenné skupiny mají vlastně něco společného s tímto gymnáziem. V současné době už jsou to většinou absolventi, ale v době založení skupiny zde studovali. Dveře skupiny jsou navíc stále otevřené...

Když říkáte, že skupina vznikla v prostředí naší školy, popsal byste nám, jak konkrétně to všechno začalo? Kdo u onoho zrodu stál?

Víte, já jsem vlastně osobně při tom skutečném ustanovování žádnou zásadní roli nesehrál, takže když se dneska někde objevuje, že jsem Bezejmennou založil já, je to hrozně nespravedlivé vůči opravdovým zakladatelům. To byli

studenti, tenkrát myslím třetího ročníku, kteří se sešli „napříč“ několika třídami a rozhodli se, že by bylo dobré dát dohromady nějaké volné seskupení tvůrčích lidí, a dohodli jednu konkrétní akci, která se odehrála kousek tady v restauraci Frisco na konci ledna 2003, kam se tehdy všichni studenti po vyučování přesunuli. No a tam, u těch hospodských stolů, kde probíhalo autorské čtení budoucích členů skupiny, byla na konci celého pořadu slavnostně vyhlášena Bezejmenná literární skupina (tehdy ještě v názvu figurovalo slovo „literární“). Potom, později, po několika měsících, kdy už jsem se členem Bezejmenných stal i já, jsme s přáteli usoudili, že je zbytečné říkat skupině literární, když to všechno chceme dělat napříč různými obory umění. Takže jsme to slovo odstranili a zůstala Bezejmenná skupina.

Kdybych teď tedy zůstala u samotného názvu Bezejmenná skupina, lze si její nějak zvlášť vykládat? Je to například recese, nebo má hlubší význam?

Ne, on je to vlastně název z neschopnosti vymyslet název. Původně to bylo jenom dočasné, provizorní označení, že si teda budeme říkat bezejmenní, než kupříkladu vyplyne z nějakých akcí, které konáme, něco inteligentnějšího. Ale potom jsme si na to zvykli a od té doby nám to zůstalo...

Je známo, nejen z doslechu, že kromě samotné tvorby Bezejmenná skupina také pořádá jisté akce. Přiblížil byste nám, o co se vlastně jedná? Jak často jsou takové události pořádány a kde?

Naše akce probíhají velice nepravidelně, ale snažíme se něco „spáchat“ alespoň jednou za čtvrt roku. Jedná se vždy o večerní program, aby ti lidé, kteří přijdou, měli pocit, že jdou v podstatě do divadla, a my tomu vždycky říkáme třeba autorská revue nebo autorský večer, protože je to pokaždé komponované pásmo různých autorských počinů nebo výstupů. Převažuje tam autorské čtení, protože většina těch, kteří Bezejmennou skupinu tvoří, hlavně píšou, a tak tam mohou prezentovat svou vlastní tvorbu, ale už dlouho se snažíme vymýšlet vždy i nějaký společný projekt - to aby to nevypadalo, že tam vlastně jen každý sám za sebe leze na pódium, aby se mohl sebestředně předvést. Většinou tam proto bývá nějaká krátká divadelní záležitost, jednoaktová hra nebo hudební projekt (v rámci skupiny jsme založili i kapelu, která aktivně fungovala asi rok a půl, nyní je řekněme stavu „hibernace“). Pokaždé to alevypadá trochu jinak a na to my i hrajeme u publika. Lidé pak přicházejí mimo jiné i ze zvědavosti, co jim

nabídneme nového – zkoušeli jsme už rozhlasovou hru, film, videoklip k písni, pokaždé je to zkrátka trochu jiné, teď třeba chystáme operetu! Obávám se, že budu nakonec muset i zpívat.

Z různých plakátů rozvěšených po škole i jinde jsme se mohli dozvědět o chystané akci 5. dubna, oslavující pět let založení Bezejmenné skupiny. Přiblížil byste nám, o co se bude jednat tentokrát?

No bude to pátého, protože je to páté výročí (ale abych nekecal: vyšlo nám to takhle náhodou, nebudu tvrdit, že to byl autorský záměr) a všechno se odehraje v klubu a antikvariátu Fiducia v centru. Fiducii vnímáme trochu jako takovou mekku kultury a umění v Ostravě, protože večery mimoostravských spisovatelů nebo umělců většinou probíhají právě tam. My jsme na této scéně za těch pět let ještě nikdy neúčinkovali, takže je nám velmi příjemné, že onu „pětiletku“ završujeme právě ve Fiducii. A akce bude cv podobném duchu jako vždycky, ono je to sice prezentováno na plakátech jako oslava, jmenuje se to Pět bezejmenných let, ale my si opravdu nehodláme nějakým vznešeným způsobem plácet po rameni, „jak jsme dobří a co už jsme všechno zvládli“, ale prostě chceme jen nabídnout další v řadě pořadů, kde možná jen trochu zavzpomínáme na to, co se nám povedlo, a naopak nepovedlo. A vůbec poprvé budeme nabízet divákům, aby si odnesli i něco materiálního kromě zážitku – budeme nabízet placky s logem Bezejmenné skupiny, takže se nám možná ještě rozroste naše základna fanoušků a lidi budou nosit na batozích naše logo. Třeba jako při prezidentské kampani. Taky se ve Fiducii poprvé objeví žánr inscenovaného čtení, tedy spojení autorského čtení a divadla. Takže si myslím, že je na co se těšit.

Na závěr, když už tedy po pěti letech fungování takto vzpomínáte, dokázali byste zhodnotit, jak se vám to celé podařilo? Zda jste naplnili cíle, které jste si tenkrát ve Friscu vytyčili?

Já si myslím, že jsme dosáhli mnohem více, než si kdo představoval. My jsme byli všichni velice skeptičtí a mysleli jsme, že Bezejmenná skupina bude asi podobný projekt, jako jsou studentské kapely, které pokaždé dost nadšeně a živelně vznikají, ale ve chvíli, kdy ti studenti odmaturojí a jdou studovat každý jinam, je v tu ránu po kapele. Takže já osobně jsem si myslel - a dnes vím, že jsem nebyl jediný, kdo se na to díval stejně - , že dokud budou zakladatelé

skupiny spojeni s tímto gymplem, tak to ten rok a půl nebo dva vydrží, a potom se skupina pravděpodobně rozpadne. Nicméně že by bylo fajn, kdyby se za tu dobu podařilo zorganizovat ještě několik podobných čtení jako tenkrát ve Friscu. To, že všichni nakonec odmaturovali, a skupina vlastně až poté, co tito studenti opustili školu, začínala nabírat ten současný směr a rozměr, byl jeden velký zázrak. A pro všechny veliká motivace, abychom v tom pokračovali. To, že budeme mít po letech na kontě hned několik desítek autorských večerů, dokonce i mimo Ostravu (byli jsme například v Praze v klubu Krásný ztráty), to na začátku samozřejmě nikdo nečekal! Neexistoval nějaký pevně stanovený program nebo cíl, kterého bychom chtěli dosáhnout, my jsme si spíš přáli, aby to celé vydrželo co nejdéle. Myslím, že se nám to splnilo de facto pateronásobně...

A to už je protentokrát vše, děkujeme panu Bártovi za příjemný rozhovor a čas, který nám věnoval, a tímto všechny naše čtenáře zveme na blížící se bezejmennou akci. PS: Placek s logem BS je jen limitované množství ;)

Nikol Greplová, sexta B

Pět bezejmenných let

Bezejmenná skupina
slaví 5. výročí
svého založení.

Bude to velké.

PÁTEK
5. 4. 2013
18:00
antikvariát a klub
Fiducia (Nádražní 615/30)

Nedobrovolné vstupné: 15,-

SKRÝŠE

na různých místech
zařídil jsem předvídavě skrýše
před lety

teď mažu hlínu
špiním nehty
bezmocnost jsem vtloukl
lopatě do násady

jednu z těch knížek nebo
papírových vlaštovek
či co to bylo
jednu aspoň...

Lukáš Bárta

NÁHODNOU OBĚTÍ

jsem.
Ležím zde
postřelen.
Umírám v náručí
žen.
Brečí
jen.
Však to není jejich poslední
den.

OwL

RECENZE NA ZÁVĚR...

Acid Station

EP 2012

9/10

Acid Station – tak si říká velice talentovaná mladá ostravská kapela vedená žákem kvinty A naší školy, Alešem Matogou. Zařazují se mezi jazz-rockery, ale mnohdy zachází i za hranice tohoto stylu, a jedná o hudbu velice kreativní, zábavnou a hravou. Nesporné nadání všech tří členů kapely, zvláště pak kytaristy Aleše, a zároveň kvalitní produkce dopomáhají triu k nadmíru bujnému a plnému zvuku.

Na EP o třech písních nás uvítá dynamická hopsačka “Hyperbole“ s chytlavým ústředním riffem. O nejsilnější moment skladby se může přít jemné kytarové sólo, kde poprvé ochutnáme Alešova nesporného talentu, a dokonalou souhrou celé kapely v mírně psychedelickém závěru. Následuje skladba “Elate“, která sice na začátku zní jako klasická jazz-rocková instrumentálka, ale s přibývajícimi minutami nabírá na tempu a svižnosti a postupně vygraduje až do nefalšovaného kytarového orgasmu. Za vrchol EP považuju závěrečnou, něco přes sedm minut trvající epickou kompozici “Onomatopoeia“.

Aleš, jak je na jeho hudbě znát, není na svůj věk na hudebním poli žádný bažant. Hrál již v několika kapelách a za jeho největší úspěch se dá považovat skvěle povedené vystoupení na loňských ColoursofOstrava, kde zahrál se svou druhou, neméně kvalitní, tentokrát hard-rockovou formací Short Black.

Debutovému EP Acid Station pravděpodobně není nic moc co vytknout. Aleš je jedním z nejtalentovanějších lidí, se kterými jsem se kdy setkal, a jeho spoluhráči také nezahálají. Proto dávám za velice slušnou dávku nápaditého kytarového jazzu devět z deseti.

Více Informací o kapele naleznete na bandzone.cz/acidstation

Máte kapelu, hraje si s kamerou, fotíte, píšete básně nebo cokoli jiného? Chcete si udělat reklamu? Zajímá vás nestranný názor na vaši tvorbu? Napište mi na facebook nebo na mail tomklezl@seznam.cz a já vaši tvorbu zhodnotím!

Tomáš Klézl, kvinta A

Kresba „Arachneus Strachottus“: Nicola Pertile

Děkujeme Všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto čísla, ať už za jejich příspěvky, věcné rady či oduševnělé názory.

Redakce ve složení:

šéfredaktor a korektor:

Lukáš Bárta

redaktoři:

Adam Vaškovský

Katka Čajanková

Katka Ochodková

Lejla Oweisová

Mirek Husťák

Míša Mušalová

Nicola Pertile

Nikol Greplová

Ondra Holowka

Tomáš Klézl

Tomáš Zahrada

Zuzana Fricová

autoři titulky: *Mirek Husťák, Nikol Greplová*